

Stopovaná

„Víš co?“ řekla Ivanka Chloupkovi. „Budeme si hrát. Já nakreslím na zemi šipky a ty po nich půjdeš.“ Chloupek poslouchal, jako by rozuměl. Ivanka tedy nakreslila šipky. Chloupek snad opravdu rozuměl, protože po nich poslušně vykročil. Kam ho šipky zavedou? Asi to bude nějaké šibalstvo. Šipky šly nejprve za keř. Chloupek šel za nimi, neohlédl se ani nalevo, ani napravo. Pak ho šipky vedly přes kamení, pak musel podle nich dvakrát skočit přes potok, ale najednou se šipky začaly točit dokolečka. Lidičky, pomozte, šipky se splašily. Kolečka byla stále menší a menší, až najednou bác! Za poslední šipkou byl kámen a pod ním bylo vidět dolík. Tam bude asi to šibalstvo. Nu dobře. Chloupek je nezkazí. Začal všema nohama kámen odhrabávat. Opřel se do něho a kámen rup! Odvalil se z dolíku. V tu chvíli to zavonělo – a Chloupek našel v dolíku kost.

„Ivanko, to je krásná hra. Až zase nakreslíš šipky a položíš na jejich konec něco báječného, pak si budu s tebou zase hrát.“

Pejsek Chloupek stopoval Ivanku pomocí šipek. V přírodě však můžeme zvířátka hledat a poznávat podle „stop“, které za sebou zanechávají. Jestlipak víš, kdo to „tyto stopy“ zanechal?

